ORĘDOWNIK URZĘDOWY
powiatu tczewskiego.

Nr. 11. Tczew, dnia 18-go marca 1926 r. Rok VII.

Przedpłata: miesięcznie 2,— zł.	ORĘDOWNIK POWIATOWY wychodzi co czwartek.	Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 5 groszy za 1-łam wiersz milimetrowy.

Administracja Wydział Powiatowy Tczew. Telefon nr. 40 i 60.

Treść:

115)

Rozporządzenie
Rady Ministrów
z dnia 10 lutego 1926 r.

o uregulowaniu cen przetworów zbóż chlebowych, mięsa i jego przetworów oraz odzieży i obuwia przez wyznaczenie cen.

Na mocy art. 1. p. c. ustawy z dnia 29 grudnia 1925 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. z r. 1926 nr. 1 poz. 2), zarządza się co następuje:

§ 1.

Ceny na mąkę, pieczywo, mięso, słoninę, smalec i wyroby masarskie, jako też na odzież i obuwie mogą być wyznaczane na zasadzie kosztów produkcji i gospodarczo usprawiedliwionych kosztów wymiany w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia, o ile zajdzie tego potrzeba dla zapobieżenia i przeciwdziałania zwyżce cen.

§ 2.

Zarządy gmin miejskich, wydzielonych z powiatowych związków komunalnych, liczących ponad 15,000 mieszkańców gmin miejskich województw krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego i gmin miejskich województw: poznańskiego i pomorskiego oraz, za uprzednią zgodą wojewodów, zarządy wszystkich innych gmin miejskich i gmin wiejskich mogą wyznaczać ceny na wszystkie, lub niektóre przedmioty powszedniego użytku, wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, po wysłuchaniu opinji miejscowej komisji do zbadania cen.

Wyznaczać ceny można tylko na te rodzaje (gatunki) przedmiotów, które na miejscowym rynku są masowo spożywane (użytkowane).

Co do cen na odzież i obuwie, to mogą być wyznaczane ceny jedynie na odzież i obuwie robocze gotowe, t. j. niewykonane bezpośrednio na zamówienie zużywającego.

Zarząd gminy jest obowiązany powziąć uchwałę co do potrzeby wyznaczenia cen również na wniosek miejscowych zrzeszeń spożywców i organizacji zawodowej.

§ 3.

W razie powzięcia przez zarząd gminy uchwały o wyznaczeniu cen winien on powołać komisję do badania cen.

Liczbę członków komisji do badania cen ustala zarząd gminy według własnego uznania. Komisja w żadnym razie nie może liczyć mniej, niż 6 członków i winna reprezentować w równej ilości z jednej strony rolnictwo, właściwe gałęzie przemysłu (rzemiosł) i handlu, z drugiej zaś spożywców w osobach przedstawicieli spółdzielni spożywców i związków robotniczych (pracowniczych).

Wojewodowie wskażą zrzeszenia na terenie województw, które należy wezwać do delegowania reprezentantów do komisji do badania cen.

§ 4.

Komisję do badania cen powołuje kierownik zarządu gminy. Na jego wezwanie zrzeszenie, wskazane przez wojewodę, deleguje członków komisji i ich zastępców.

W razie niewymienienia delegatów w określonym terenie lub niedelegowania ich na posiedzenie komisji przez właściwe zrzeszenia, zarząd gminy powołuje według własnego uznania członków komisji, reprezentujących bądź wytworców, bądź spożywców.

Członkami komisji mogą być nieposzlakowani obywatele gminy.

§ 5.

Do zakresu działania komisji do badania cen należy.

a) opinjowanie, na jakie rodzaje (gatunki) przedmiotów wymienionych w § 1 należy wyznaczać ceny;
b) opinjowanie o cenach na mąkę, pieczywo, mięso, słoninę, smalec i wyroby masarskie, jako też na odzież i obuwie na zasadzie kosztów produkcji i gospodarczo usprawiedliwionych kosztów wymiany;
c) sprawozdanie kalkulacji cen składanych komisji przez wytworców i kupców.

§ 6.

Posiedzenie komisji do badania cen zwołuje w miarę potrzeby, lub na żądanie ⅓ członków komisji, kierownik zarządu gminy, lub jego zastępca, którzy przewodniczą komisji, jednakże nie biorą udziału w głosowaniu.

Przewodniczący komisji zwołuje posiedzenie w ciągu trzech dni od dnia następnego po postawieniu żądania zwołania komisji.

O ile komisja składa się z większej liczby członków, niż z sześciu, to, na mocy uchwalonego przez siebie regulaminu, może obradować w sekcjach, po sześciu członków, w których to sekcjach będzie reprezentowane rolnictwo, właściwe gałęzie przemysłu (rzemiosła i handlu w równej ilości ze spożywcami.

Głosowanie nad wnioskiem co do wysokości cen przedmiotów odbywa się w obecności co najmniej dwóch członków komisji lub sekcji, po jednym z grupy wytworców (kupców) i spożywców. W razie niedojścia do skutku w pierwszym terminie posiedzenia komisji z powodu braku wskazanego wyżej kompletu wyznacza się niezwłocznie drugi termin posiedzenia, na którem odbywa się głosowanie nawet w obecności dwóch członków komisji lub sekcji, niezależnie od tego, jaką grupę reprezentują.

Uchwała zapada większością głosów członków komisji, lub sekcji, obecnych na posiedzeniu. Protokół komisji lub sekcji wraz z wnioskiem mniejszości i wynikami odbytego głosowania, winien być przedstawiony zarządowi gminy po ukończeniu obrad.

Komisja może wezwać rzeczoznawców z pośród osób nieposzlakowanych.

§ 7.

Zarząd gminy poweźmie uchwałę o wyznaczeniu ceny na przedmioty objęte jego decyzją (§ 2 ust. 1) w ciągu dwóch dni od wydania opinji przez komisję. Kierownik zarządu gminy poda wyznaczone ceny do wiadomości publicznej najpóźniej w ciągu następnej doby, przyjętym w danej miejscowości zwyczajem. Ogłoszone w ten sposób ceny obowiązują od dnia następnego po ogłoszeniu i winny być ujawnione we właściwych przedsiębiorstwach handlowych. Dzień i sposób ogłoszenia cen odnotowuje kierownik zarządu gminy, lub jego zastępca na protokóle uchwały komisji. Odpis protokółu winien być przesłany do wiadomości władzy nadzorczej, gminy.

§ 8.

Od uchwały zarządu gminy przysługuje każdemu z członków komisji do badania cen prawo złożenia zażalenia w terminie trzydniowym od daty ogłoszenia uchwały do właściwej władzy nadzorczej, która decyduje ostatecznie. Zażalenie składa się na ręce kierownika zarządu gminy, który przesyła je wraz z protokółami uchwał komisji i zarządu gminy do trzech dni właściwej władzy nadzorczej.

Złożenie zażalenia nie wstrzymuje samo przez się wykonania uchwały zarządu gminy. Jednakże skarżący może się zwrócić do władzy nadzorczej o wstrzymanie wykonania uchwały zarządu gminy, a władza ta może temu zadosyć uczynić, jeśli względy publiczne nie stoją na przeszkodzie.

§ 9.

Władza nadzorcza właściwej gminy ma prawo:

a) polecić zarządowi gminy powzięcie uchwały co do potrzeby wyznaczania cen na wszystkie, lub niektóre artykuły, wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia;
b) nakazać zarządowi gminy wyznaczenie cen, lub zaniechanie tej czynności;
c) uchylić uchwałę zarządu gminy z poleceniem powzięcia nowej uchwały na podstawie udzielonych przez władzę nadzorczą wyjaśnień i wskazówek;
d) rozwiązać komisję, lub sekcję z równoczesnem poleceniem bezzwłocznego powołania nowej komisji lub sekcji w innym składzie członków.

Władza nadzorcza, przed wydaniem decyzji, winna wysłuchać opinji czynników fachowych.

§ 10.

Winni żądania, lub pobierania cen wyższych od wyznaczonych w myśl niniejszego rozporządzenia, lub nieujawnienia tych cen ulegną karze według art. 3, 4 i 5 ustawy o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku.

§ 11.

Władze administracyjne I-ej instancji, przed wydaniem orzeczeń karnych za przekroczenia, przewidziane niniejszem rozporządzeniem, powinne w każdej sprawie wysłuchać opinji komisji do badania cen, zwołanej w myśl § 3 i 6 niniejszego

rozporządzenia. Na posiedzeniu komisji zwołanem dla powzięcia takiej opinji przewodniczy delegat władzy administracyjnej.

§ 12.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem województwa śląskiego i wchodzi w życie z dn. ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Al. Skrzyński.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Wł. Raczkiewicz.

Ogłasza się.
Tczew, dnia 4 marca 1926 r.
St. 2601/26. **Dytkiewicz,** starosta.

---

116)

Rozporządzenie policyjne w sprawie broni.

Na podstawie §§ 6, 12 i 15 ustawy o zarządzie policji z dnia 11. 3. 1850 r. i § 137 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30. 7. 1883 r. rozporządzam za zgodą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na obszar Województwa Pomorskiego co następuje:

§ 1.

Sprzedaż lub wprowadzenie w jakikolwiek inny sposób w obieg bokserów, bykowców, węźów gumowych, powrozów lub rzemieni, zawierających wkładki metalowe lub inne obciążenia, jak również sprzedaż i wprowadzenie w obieg innych przedmiotów podobnego rodzaju, któreby mogły służyć jako broń są wzbronione.

§ 2.

Trzymanie na sprzedaż oraz noszenie przy sobie broni kolnej, siecznej lub palnej, okrytej w laskach albo w rurach lub w podobny sposób jest zakazane.

§ 3.

Prócz przemysłowców i kupców, uprawnionych do wyrabiania i sprzedaży broni i amunicji, nie wolno nikomu gromadzić zapasów broni i materjałów strzelniczych.

§ 4.

Krótką broń palną, wszelkiego rodzaju z należącą doń amunicją, sztylety, oraz wszelkiego rodzaju broń sieczną i kolną wolno sprzedawać tylko osobom, posiadającym wystawioną na ich nazwisko kartę na dany rodzaj broni.

Przemysłowcy i kupcy, uprawnieni do sprzedawania broni i amunicji, są zobowiązani prowadzić książkę sprzedaży broni i amunicji. Książka ta powinna znajdować się stale w składzie i zawierać następujące zapisy w numeracji kolejnej:

1. rodzaj, numer i ilość sprzedanej broni i amunicji,
2. imię, nazwisko, zawód i miejsce zamieszkania nabywcy,
3. numer i datę karty na broń, okazanej przez nabywcę oraz władzę, która kartę wystawiła.

Książka powinna mieć trwałą oprawę; stronnice jej powinny być oznaczone liczbami bieżącemi, a wszystkie karty przewleczone sznurkiem. Na stronnicy ostatniej zaświadczy miejscowa władza policyjna liczbę kart, umieści swój podpis, a na końcach sznurka wyciśnie pieczęć urzędową. W tym celu należy książkę przedłożyć przed rozpoczęciem wpisywania miejscowej władzy policyjnej.

W książce nie wolno nic wycierać, a zapisy powinny być czytelne. Nie wolno również książki zniszczyć bez pozwolenia miejscowej władzy policyjnej, na której żądanie należy książkę każdego czasu przedłożyć do wglądu.

§ 5.

Krótką broń palną, broń sieczną i kolną wszelkiego rodzaju wolno nosić tylko tym osobom, które uzyskały kartę na broń. Kartę tę należy zawsze mieć przy sobie i na żądanie każdej chwili dać do wglądu organom władz policyjnych.

§ 6.

Władzą właściwą do wystawiania kart na broń jest miejscowa władza policyjna (wójt, burmistrz, prezydent miasta) stałego miejsca zamieszkania osoby, ubiegającej się o kartę na broń.

Wyjątkowo może wystawić petentowi kartę na broń miejscowa władza policyjna jego miejsca chwilowego pobytu.

Karty na broń należy wystawić nie na dłużej, jak do końca roku kalendarzowego z zastrzeżeniem możności każdoczesnego cofnięcia. Kartę wystawia się według wzoru podanego w załączeniu.

Kartę na broń mogą uzyskać tylko osoby pełnoletnie, zachowujące się pod każdym względem bez zarzutu, które udowodnią istotną potrzebę do noszenia broni. O potrzebie noszenia broni decyduje władza właściwa do wystawienia kart na broń. Osoby małoletnie mogą uzyskać kartę na broń tylko wyjątkowo i to na pisemny wniosek ich ojca względnie opiekuna.

§ 7.

1. Osoby wojskowe mogą nabywać krótką broń palną (rewolwery i pistolety automatyczne) kalibru 6,3 do 9 mm. jedynie na podstawie piśmiennego pozwolenia, wydanego przez ich bezpośredniego przełożonego.

Pozwolenie to pozostaje u sprzedającego broń i służy jako dowód sprzedaży broni osobie do kupna uprawnionej.

2. Funkcjonarjusze P. P. mogą nabywać na własność krótką broń palną wszelkiego kalibru, o ile broń ta ma być używana jednocześnie do celów służbowych, tylko na podstawie imiennego piśmiennego pozwolenia, wystawionego przez Komendanta Powiat. wzgl. Miejskiego Policji Państwowej. Pozwolenie to pozostaje u sprzedającego.

Funkcjonarjusze P P., kupujący broń palną wyłącznie dla własnego użytku, i mającą być użytą dla ekwipunku i celów służbowych, podlegają

przy jej kupnie i noszeniu broni tym samym przepisom co i osoby cywilne.

3. Nabywanie amunicji do krótkiej broni palnej oraz nabywanie broni białej, może być dokonywane przez osoby wojskowe i funkcjonarjuszów P. P. za okazaniem legitymacji służbowej.

§ 8.

Noszenie broni bez osobnego zezwolenia dozwolonem jest:

1. Osobom, które mocą swego urzędu lub zawodu są uprawnione do noszenia przy sobie pewnego rodzaju broni, odnośnie do tegoż;

2. Członkom stowarzyszeń, którym przyznano prawo noszenia broni w granicach tegoż uprawnienia.

§ 9.

W razie cofnięcia zezwolenia na noszenie broni, należy kartę na broń bezzwłocznie, najdalej w przeciągu 3 dni złożyć u właściwej władzy policyjnej.

§ 10.

Karty na broń nie wolno odstępować innym osobom.

§ 11.

Przekroczenia powyższych przepisów ulegną karze grzywny do 60 zł, a w razie niemożności zapłaty odpowiedniej karze aresztu, o ile kodeks karny wyższych kar nie przewiduje. Wykroczenia z § 2 rozporządzenia niniejszego ulegną karze, przewidzianej w § 367, ustęp 9 kodeksu karnego. Wykroczenia z § 3 niniejszego rozporządzenia ulegną karze, przewidzianej w § 366 ustęp 2 kodeksu karnego.

§ 12.

Rozporządzenie to obowiązuje z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie inne obowiązujące w tej sprawie rozporządzenia policyjne.

Toruń, dnia 4 stycznia 1926 r.

L. dz. III. b. 6685-25.

Wojewoda Pomorski.
(—) Dr. Wachowiak.

Zał. do § 6.

Wzór karty na broń.

Panu . . . . . . (imię, nazwisko, data urodzenia, zawód, i miejsce zamieszkania . . . . . . zezwala się na czas od . . . . do . . . , z zastrzeżeniem możności każdoczesnego cofnięcia na noszenie w obrębie Województwa Pomorskiego (rodzaj broni) . . . . .

(Miejscowość i data).

(podp. władzy udzielaj. zezwolenie)

(pieczęć)

Ogłasza się.

Tczew, dnia 8 marca 1926 r.

St. 2530/26. **Starosta.**

---

117)

Rozporządzenie policyjne

W przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej rozporządzenia prezesa b. rejencji kwidzyńskiej z dnia 16 grudnia 1915 r. dotyczącego obrotu gazami skroplonemi i zgęszczonemi (Polizeiverordnung betreffend den Verkehr mit verflüssigten und verdichteten Gasen) Amtsblatt rejencji kwidzyńskiej z roku 1915 str. 606, na powiat działdowski i na powiaty, które wchodziły w skład b. rejencji gdańskiej oraz zniesienia obowiązujących na tych obszarach rozporządzeń prezesów b. rejencji gdańskiej i olsztyńskiej.

Na podstawie par. 137, 139 i 140 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30 lipca 1883 (zbiór ustaw pruskich str. 195) w związku z par. 6, 12 i 15 ustawy o administracji władz policyjnych z dn. 11 marca 1850 (zbiór ustaw pruskich str. 265) oraz z powołaniem się na art. 8 ustawy o tymczasowej organizacji zarządu b. dzielnicy pruskiej z dnia 1 sierpnia 1919 (Dz. Praw nr. 64 str. 675) zarządzam za zgodą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie policyjne prezesa b. rejencji kwidzyńskiej z dnia 16 grudnia 1915 r. dotyczące obrotu gazami skroplonemi i zgęszczonemi (Polizei-Verordnung betreffend den Verkehr mit verflüssigten und verdichteten Gasen) obowiązujące w powiatach wchodzących w skład tej rejencji, rozciąga się na obszar powiatu działdowskiego i powiatów, które wchodziły w skład b. rejencji gdańskiej.

§ 2.

Analogiczne rozporządzenie prezesów b. rejencji gdańskiej i olsztyńskiej, obowiązujące dotychczas na obszarach powiatów, które wchodziły w skład b. rejencji gdańskiej i olsztyńskiej.

§ 3.

Niniejsze rozporządzenie obowiązuje z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Pomorskiego.

Toruń, dnia 15 grudnia 1925 r.

Wojewoda Pomorski
(—) Dr. Wachowiak.

L. dz. XI. c. 5540-25.

Ponieważ rozporządzenia mają z chwilą rozszerzenia moc obowiązującą na obszarze całego Województwa Pomorskiego, przeto należy dopilnować ich wykonania i przestrzegania.

W myśl par. 7 rozporz. z dnia 16. 12. 1915 r. (Dz. Urz. rej. kwidz. str. 606) muszą być wszystkie naczynia (butle) służące do przechowywania gazów skroplonych i zgęszczonych przed dopuszczeniem do obrotu publicznego poddane przez ustanowionych do tego rzeczoznawców odpowiedniem ubadaniem, i przepisanym wtórnym oględzinom.

Naczynia (butle) służące do przechowywania chloru, kwasu siarczanego, tlenochlorka węgla, chlorka metylu, chlorka etylu, eteru metylowego, etylaminu, etylaminu metylowego i czterotlenku a-

zotu winny być poddawane wtórnym badaniom przed upływem dwóch lat od ostatniego badania, naczynia zaś służące do przechowywania wszystkich innych gazów przed upływem pięciu lat. Przepis ten nie odnosi się do małych ilości gazów do 100 ctm. sześciennych włącznie. Po dokonaniu pierwszego badania zostanie naczynie przez rzeczoznawcę ostemplowane a jego właścicielowi wydane odnośne poświadczenie na przepisanym do tego formularzu i dopiero z chwilą uzyskania tego poświadczenia naczynia będą do obrotu publicznego dopuszczone.

Rzeczoznawcą do badania tych naczyń jest Stowarzyszenie Dozoru nad Kotłami Parowemi w Poznaniu, które funkcje te wykonuje w powiecie tczewskim przez oddział w Grudziądzu. Do tego oddziału należy skierować wszytkie zgłoszenia naczyń podlegających badaniu. Przedsiębiorstwa i osoby, które przechowują gazy zgęszczone i skroplone oraz trudnią się ich wysyłką i sprzedażą obowiązane są zgłosić w przeciągu 14 dni u miejscowej władzy policyjnej (Burm. wójta) naczynia, które nie były poddane badaniu, pod zagrożeniem kar przewidzianych par. 15 rozp. z dnia 16. 12. 1915 r.

Panowie Burmistrz i Wójtowie przeprowadzą rewizję, czy naczynia służące do przechowywania gazów skroplonych i zgęszczonych, a będące w użyciu były przez rzeczoznawców badane i czy właściciele posiadają odnośne poświadczenia dopuszczające te naczynia do publicznego obrotu.

T c z e w, dnia 3 marca 1926 r.

2320/26 St. **Starosta.**

---

118)

Obwieszczenie.

Przyjmowanie inwalidów wojennych na kurs straży leśnej i polnej w Niepołomicach. na rok szkolny 1926/27

Dnia 1 września 1926 r. rozpocznie się w Niepołomicach roczny kurs straży leśnej i polowej dla inwalidów wojennych, który potrwa do końca sierpnia 1927 r. z 6-tygodniową przerwą w miesiącach zimowych.

Kandydaci uczęszczający na kurs — są obowiązani do praktycznych ćwiczeń na roli i w lesie oraz do nauczenia się przedmiotów wykładanych na kursie.

Po złożeniu końcowego egzaminu teoretycznego z dodatnim wynikiem z końcem sierpnia 1927 kandydaci otrzymają świadectwo z ukończenia kursu z leśnictwa i rolnictwa.

Kandydaci wykazujący się takiem świadectwem mają pierwszeństwo na objęcie posady w nadleśnictwach państwowych.

Wymogi przyjęcia są następujące:

a) przedłożenie dowodu, że kandydat jest inwalidą wojennym (książka inwalidzka),
b) co do stanu zdrowia: w zasadzie zdrowe ręce, nogi, płuca i serce;
c) co do ogólnego wykształcenia, ukończona szkoła 4-klasowa ludowa;
d) nienaganne zachowanie się kandydata pod względem moralnym i politycznym;
e) zobowiązanie się przy przyjęciu do zakładu, ścisłego zastosowania do obowiązującego regulaminu zakładowego.

Kandydaci zatem pragnący być przyjęci na powyższy kurs winni **do końca maja b. r.** wnieść podanie do Województwa w Krakowie i dołączyć do niego następujące załączniki:

1. książkę inwalidzką,
2. ostatnie świadectwo szkolne,
3. świadectwo moralności,
4. świadectwo lekarskie.

Kandydaci na kurs zostaną o prowizorycznym przyjęciu zawiadomieni najpóźniej do końca lipca 1926 r.

O ostatecznym przyjęciu na kurs rozstrzyga Komisja porady zawodowej po przybyciu kandydata na miejsce w Niepołomicach w dniu 1 września 1926 r.

Wychowankowie kursu otrzymują bezpłatnie utrzymanie, opiekę lekarską, ubranie i jedną parę butów z prawem naprawy na koszt Skarbu Państwa.

K r a k ó w, dnia 10 lutego 1926 r.

Województwo Krakowskie
L. dz. O. S. — 1240 ex 1926.

Za Wojewodę
(—) K w i a t k o w s k i
w. r.

Inwalidzi, ubiegający się o przyjęcie na kurs straży leśnej i polowej w Niepołomicach, winni wysyłać wnioski bezpośrednio do Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie, dołączając do podania bezwarunkowo wszystkie dowody, wymagane w powyższem piśmie.

T c z e w, dnia 8 marca 1926 r.

U. R. 434/25. **Dytkiewicz,** starosta.

---

119)

Zabezpieczenie robotników i pracowników umysłowych na wypadek bezrobocia.

Na mocy rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 5 lutego 1926 r. (Dz. Ust. R. P. z dnia 24 lutego 1926 r. nr. 18 poz. 113) ustawa z dnia 28 października 1925 r. (Dz. Ustaw R. P. z dnia 3 grudnia 1925 . nr. 120 poz. 863) o zmianie niektórych przepisów Ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia obowiązuje od dnia 24 lutego 1926 roku:

1. Obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia podlegają w myśl niniejszej ustawy robotnicy i pracownicy umysłowi, pozostający w stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach przemysłowych, górniczych, handlowych, komunikacyjnych i przewozowych oraz w innych zakładach pracy, choćby nawet na zysk nie obliczonych, a prowadzonych w sposób przemysłowy, o ile przedsiębiorstwa te zatrudniają powyżej 5 robotników lub pracowników umysłowych.

Wobec powyższego przedsiębiorstwa lub zakłady pracy, zatrudniające conajmniej 6 osób, niezależnie od ich płci, wieku, charakteru zatrudnienia (praca fizyczna lub umysłowa) i wysokości wynagrodzenia, obowiązane są zabezpieczyć tych z pośród zatrudnionych robotników którzy:

1. osiągnęli 18 lat życia,
2. nie są zwolnieni od obowiązku zabezpieczenia na mocy § 2 i 3 rozporz. Min. Pracy i Opieki Spół. z dnia 27 października 1924 r. (Dz. Ust. R. P. 1924 nr. 96 poz. 896),

pracowników umysłowych, którzy:

1. osiągnęli 18 lat życia.
2. zarabiają do 500 złotych w miesiącu włącznie.

Do liczby sześciu robotników lub pracowników umysłowych, potrzebnej dla poddania przedsiębiorstwa obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, nie włącza się terminatorów, odbywających naukę w warsztatach (zakładach) rzemieślniczych, o ile terminatorzy ci:

1. zapisani są do księgi uczniów danego cechu,
2. posiadają umowę nauki z majstrem cechowym i
3. praktykują u majstra cechowego.

Co się tyczy pracowników umysłowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach i zakładach pracy państwowych i samorządowych, określenie rodzaju przedsiębiorstwa i zakładów pracy oraz kategorji pracowników umysłowych, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia nastąpi w drodze Rozporządzenia Rady Ministrów na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej w ciągu 3-ch miesięcy od wejścia w życie niniejszej ustawy, o czem nastąpi obwieszczenie Zarządu Obwodowego Funduszu Bezrobocia w Starogardzie.

2. Dla czynnych zakładów pracy obowiązek zabezpieczenia robotników lub pracowników umysłowych powstaje, o ile pierwej już nie istniał, z dniem 24 lutego 1926 roku a mianowicie:

1. dla zakładów pracy, zabezpieczających dotychczas na mocy Ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. robotników fizycznych, powstaje obowiązek zabezpieczenia od 24 lutego r. b. pracowników umysłowych;
2. dla zakładów pracy, w których liczba zatrudnionych robotników dotychczas wynosiła mniej niż 6 osób, a obecnie po doliczeniu pracowników cyfra zatrudnionych łącznie robotników i pracowników umysłowych objęła liczbę sześciu lub więcej, obowiązek zabezpieczenia robotników i pracowników umysłowych rozpoczyna się z dniem 24 lutego r. b.,
3. Dla zakładów pracy, zatrudniających wyłącznie pracowników umysłowych, obowiązek zabezpieczenia rozpoczyna się z dniem 24 lutego r. b.

Dla zakładów pracy, uruchomionych po dniu 24 lutego 1926 r. obowiązek zabezpieczenia powstaje z chwilą zatrudnienia przez nie powyżej 5 robotników lub pracowników umysłowych.

3. Zakłady pracy, na których ciąży obowiązek zabezpieczenia zatrudnionych robotników i pracowników umysłowych, winny pod rygorem odpowiedzialności według art. 34 Ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. w brzmieniu ustawy z 28 października 1925 roku (Dz. Ust. R. P. nr. 120 poz. 863), a mianowicie grzywny administracyjnej od 200 do 1000 złotych, lub kary pozbawienia wolności do 4 tygodni, zarejestrować się w Zarządzie Obwodowym Funduszu Bezrobocia w Starogardzie (Starostwo pokój nr. 6) najpóźniej do dnia 15 marca r. b. w sposób następujący:

.................., dnia .... 192...... r.

Nazwa Zakładu Pracy
wzgl. imię i nazwisko
pracodawcy

....

....

Rodzaj produkcji: ....

Dokładny adres: ....

Do Zarządu Obwodowego Funduszu Bezrobocia
w Starogardzie.

Zgodnie z art. 2 Rozporządzenia Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 5 lutego 1926 roku (Dz. Ust. R. P. nr. 18 poz. 113) o postępowaniu Zakładów pracy przy ściąganiu składek na rzecz Funduszu Bezrobocia niniejszem stwierdzam, że Zakład mój (nasz) zatrudnia:

robotników ....

pracowników umysłowych ....

Razem: ....

z których .... robotników

z których .... pracowników umysłowych podlega obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia.

Podpis szefa Firmy względnie właściciela Zakładu i pieczęć firmowa.

4. Zakłady pracy, zobowiązane do zabezpieczenia na wypadek bezrobocia zatrudnionych przez nie robotników i pracowników umysłowych, winny przy wpłacie zarobków prowadzić listy płac oddzielnie dla pracowników umysłowych, oddzielnie dla robotników.

W listach płac robotniczych należy zamieścić między innemi następujące dwie rubryki:

a) liczbę dni faktycznie przepracowanych w danym okresie płatniczym,
b) wkładkę potrąconą przez zakład pracy każdemu zabezpieczonemu robotnikowi.

Listy płac pracowników umysłowych zawierać winny między innemi również rubrykę wkładek potrąconych każdemu zabezpieczonemu pracownikowi.

Ostatnia rubryka winna być podsumowana, ponadto w liście płac należy wskazać ogólną sumę, którą zakład obowiązany jest z mocy art. 7 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia w brzmieniu ustawy z dnia 28 października 1925 r. wpłacić na rzecz Funduszu Bezrobocia.

5. Po każdej dokonanej wypłacie zakład pracy niezwłocznie podaje do wiadomości Zarządu Obwodowego Funduszu Bezrobocia w Starogardzie:

a) ogólną liczbę wszystkich zatrudnionych w ostatnim okresie płatniczym w danym zakładzie robotników i pracowników umysłowych z podaniem liczby tych z pośród nich, którzy podlegają obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia;
b) sumę, należną funduszowi bezrobocia z tytułu przewidzianej w art. 7 ustawy z dnia 18

lipca 1924 r o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia w brzmieniu ustawy z dnia 28 października 1925 r. wkładki zakładów pracy za dany okres płatniczy.

Sprawozdania winny być zestawione oddzielnie za robotników i oddzielnie za pracowników umysłowych ze szczególnem uwzględnieniem należnych z tytułu zabezpieczenia każdej kategorji zatrudnianych wkładek.

6. Wkładki zakładów pracy, zobowiązanych do zabezpieczenia robotników na wypadek bezrobocia wynoszą 2 proc. od każdorazowo wypłacanych zarobków robotników w tych zakładach pracy zatrudnionych, z tem jednakże zastrzeżeniem, iż najwyższą normą zarobku dziennego, stanowiącego podstawę do obliczenia wkładek jest 5 złotych polskich; natomiast wkładki zakładów pracy, uiszszczane w stosunku do pracowników umysłowych, wynoszą 2,5 procentu każdorazowo wypłacanych im zarobków, przyczem analogiczna najwyższa norma zarobku dziennego wynosi 8 złotych.

Z wkładek zakładów pracy ¼ potrącają pracodawcy przy każdej wypłacie zarobków robotniczych, zaś ¾ dopłacają z funduszów własnych; w stosunku do wkładek pracowników umysłowych pracodawcy potrącają $^2/_5$ tych wkładek, zaś $^3/_5$ dopłacają z funduszów własnych. Część wkładki przypadająca na robotników i pracowników umysłowych, nie potrącona z jakiejkolwiek przyczyny przy wypłacie, nie może być potrącona przy wypłacie następnej.

Wkładki zakładów pracy, zobowiązanych do zabezpieczenia robotników i pracowników umysłowych na wypadek bezrobocia, winny być co miesiąc z dołu, najpóźniej do dnia 20 nastepnego miesiąca wpłacone do Pocztowej Kasy Oszczędności na konto nr. 9600 Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia w Warszawie oddzielnie za robotników i oddzielnie za pracowników umysłowych z zaznaczeniem na odwrotnej stronie odcinku blankietu nadawczego, za jaką kategorję zatrudnionych zakład pracy płaci wkładki.

Kara za zwłokę wynosi 5 proc. za każdy rozpoczęty miesiąc.

Przy łącznej wpłacie wkładek i kar należy wyszczególnić ściśle obydwa rodzaje należności.

Zakłady pracy obowiązane są w dokonanych wpłatach niezwłocznie zawiadomić Zarząd Obwodowy Funduszu Bezrobocia w Starogardzie, podając oddzielnie wpłaty (wkładki i kary) za robotników, oddzielnie wpłaty (wkładki i kary) za pracowników umysłowych.

Pracodawcy odpowiadają za całą wkładkę bez względu na to, czy część, przypadająca na robotników i pracowników umysłowych została potrącona.

7. Zakłady pracy obowiązane są prowadzić rejestry zaświadczeń o zwolnieniu z pracy, wydawanych robotników i pracownikom umysłowym oddzielnie dla każdej z tych dwóch kategorji, numerując zaświadczenia w kolejnym porządku.

8. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 4 stycznia 1926 r. (Dz. Ust. R. P. z dnia 9 stycznia 1926 nr. 1 poz. 12) określa osoby należące do kategorji pracowników umysłowych, podlegających zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, a Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 5 lutego 1926 r. (Dz. Ust. R. P. nr. 18 poz. 112 z dn. 24 lutego 1926 r.) określa postępowanie przy ustaleniu przynależności do zakresu osób, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia.

9. Z wzorami sprawozdań (§ 5 Obwieszczenia) i zawiadomień o wpłacie (§ 6 Obwieszczenia) zakłady pracy zapoznać się mogą w Obwodowem Biurze Funduszu Bezrobocia w Starogardzie (Starostwo pokój nr. 6), w Ekspozyturze Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy w Tczewie (Gmach Starostwa) oraz w Magistracie miasta Gniewu.

Starogard, dnia 1 marca 1926 r.

(—) Kozikowski,

Przewodniczący Zarządu Obwodowego Funduszu Bezrobocia w Starogardzie.

Panowie Burmistrz, Sołtysi i Przełożeni obszarów dworskich ogłoszą to u siebie w zwykły sposób.

Tczew, dnia 8 marca 1926 r.

2421/26 St. **Starosta.**

120,

Obwieszczenie.

Pan Wojewoda Pomorski mianował rozp. z dnia 24. II. 1926 r. L. dz. IIb 1628/26 p. Anzelma Maliszewskiego, nauczyciela w Lubiszewie Urzędnikiem Stanu Cywilnego na obwód Lubiszewa.

Tczew, dnia 5 marca 1926 r.

2613-26 Wp. V. **Starosta.**

---

121)

Zwolnienie akuszerki obwodowej w Rajkowach.

Akuszerka Paulina Dziewiątkowska z Subków przestała być akuszerką obwodową.

Tczew, dnia 22 lutego 1926 r.

Wp. V. 2239-26 **Dytkiewicz,** starosta.

---

122)

Obwieszczenie.

Masowe wydawanie terminatek robotnikom rolnym.

W państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy zgłaszają się liczni robotnicy rolni, którym pp. Pracodawcy w rolnictwie dali 1 stycznia masowo terminatki.

Pracodawcy i robotnicy mogą wprawdzie dowolnie korzystać ze swego wypowiedzenia sobie stosunku służbowego, to jednak terminatki pracodawców w interesie państwowym i społecznym powinne być ograniczone do najniezbędniejszych wypadków, albowiem masowe ich dawanie hamuje normalny bieg życia gospodarczego kraju i wywołuje wzburzenie ludności, tak sprowadzającej się jak i mającej ustąpić.

Robotnicy, którzy nie znaleźli innej pracy i mieszkania, pozostają w swych mieszkaniach i nie puszczają do nich swych następców, co powoduje liczne spory, zniewagi, obrażenia cielesne i skargi na sądzie.

Zaznaczam, że usunąć tych robotników z mieszkań można tylko na podstawie wyroku sądowego, przyczem miejscowe władze policyjne obowiązane są dać eksmitowanym mieszkanie, jeżeli nie mają, co znów wobec ogólnego braku mieszkań i schronisk gminnyh powoduje znaczne trudności.

Pp. Pracodawców proszę, aby w interesie własnym i państwowym poddali swe zarządzenia ponownemu badaniu i cofnęli je w danym razie, zwalniając tylko tych robotników, których ze względu na położenie gospodarcze swej posiadłości lub ich niewłaściwe zachowanie się bezwarunkowo zatrzymać nie mogą.

T c z e w, dnia 23 lutego 1926 r.

2005/26 St. **Starosta.**

---

123)

Obwieszczenie

Zaraza trzody chlewnej.

Na majątku p. Dunajskiego w Brzuscach stwierdzono urzędowo zarazę trzody chlewnej.

T c z e w, dnia 2 marca 1926 r.

2313/26 St. **Starosta.**

---

124)

Obwieszczenie.

Pan powiatowy lekarz weterynaryjny w Pelplinie stwierdził u konia p. Sękowskiego w Tczewie ul. Gdańska 24 „parchy".

T c z e w, dnia 2 marca 1926 r.

St. 2314/26. **Starosta**

---

125)

Pryszczyca.

Landrat powiatu gdańskich wyżyn doniósł mi pismem z dnia 1. 3. 26 r., że na majątku p. Lorenza, dzierżawcy domeny w Kathrinken, stwierdzono pryszczycę.

T c z e w, dnia 4 marca 1926 r.

2423/26 St. **Starosta.**

---

126)

Obwieszczenie

Landrat powiatu gdańskich wyżyn doniósł mi pismem z dnia 23. 2. 26 r. nr. 92 II, że pryszczyca na majątku p. Artura Kamińskiego w Emaus wygasła. — Patrz obwieszczenie moje z dnia 12. 12. 25 r. Oręd. Urzęd. str. 246.

T c z e w, dnia 2 marca 1926 r.

St. 2231-26 **Starosta.**

---

127)

Obwieszczenie.

Lista kominiarzy, którzy brali udział w głosowaniu nad rozszerzeniem obwodu Przymusowego Cechu Kominiarskiego z siedzibą w Chojnicach, na powiaty tczewski, pucki, wejherowski, kartuski, kościerski, starogardzki i gniewski wyłożona jest od 15 marca 1926 r. do 29 marca 1926 r. włącznie w ratuszu w Chojnicach pokój nr. 8 codziennie od godz. 9-ej do 13-ej do przeglądu przez zainteresowanych.

Sprzeciwy należy wnieść w czasokresie wyłożenia listy do niżej podpisanego.

C h o j n i c e, dnia 1 marca 1926 r.

(—) Dr. Sobierajczyk, **burmistrz.**

Ogłasza się.

T c z e w, dnia 6 marca 1926 r.

St. 2511-26 **Starosta.**

Nakładem i czcionkami Drukarni i Księgarni Tow. z ogr. por. w Tczewie.
Odpowiedzialny redaktor Stanisław Grzonka, Sekr. Wp. w Tczewie.